

— 9 —
pama. Seal üidis määär melepahhandusega: „Kas se on teie meleparranduse töö? oh, önsalssamata lel, kes ühhe kaña pärrast patto paolo taggasid langete!“ Reinowadder lastis kaña suust ja ütles: sedda teggin süggarwas möttes üsna inge teadmata. — Tee, käijadele tulli nüüd üks sild waasto, Reinowadder jäi silla peale seisma, nälpas keelt ja wahtis üksi silmi kañade pole taggasid. Sedda nähhes, ütles Irmabbe soideldes: „Lel! kus teile silmad jälle lusivad? toho! täitmata loom!“ Reinowadder kostis: „Arga eftstage mind palves; möttes passussin praego kaña ingede eest, mis tännini miño läbbi otsa on janud.“ — Wimaks jõu sid nemad ku inga linna liggi, jalui Reinowadder ku inga lossi ning aujärge eemalt näggi, läks ta meel nutrald ja suur kartus assus ta süddamesse.

Siin lõppetame täna wo Reinowadderi juttu, ja mitmesugused mötted formawad meil süddant, sest kes eßimist korda oma kirja rahwa ette toob, sõwib ta teada sada fudda sõnumid waasto wõhetalje? Kui nüüd aesta pillusel targemad ja ruumalamad fönnne Reinowadderi jutto ülle meie förvu iduseb, ja laitjaid kah ewõrra enam ei olle kui kütjaid, siis ehk aname aega möda veel juttule lissa, mis muidu seisma jääb. Et keelt ja kirja parremine ei oska, selle pärrast passume luggejade kaest andels, ja tabhamie irjaelsumise patto eest sedda nuhtlust kannatada, mis tmaär rebbasele peale panni Agga kus on üks föbratlik lõlepoeg, kes meile pajje witsa leibab?!

Reinowadder Rebbane.

üks ennemuistene jut. (Vissandit.)

4.

Sõnum kuluas kuniinga linnas Reinowadderi tullikut, seal tuttas igagaüks — suur ja weike tedda watama; piisut föbramelelisti, surem olla enamist lõik waenlased. Reinowadder ei piddand neist suuremad luggu, waid astus julge wiisaka sammoga Irmabbeme seltsis ulitsad möda eddasid otsego kuniinga oma poeg ehk üks odetud suurtfuggu wöeras. Kor-

